07/04/2020

Κήρυγμα Ιεράς Μητροπόλεως Αργολίδος την Ε' Κυριακή των Νηστειών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος

Αγαπητοί αδελφοί την Ε΄ Κυριακή της Σαρακοστής, ακούσαμε στον Απόστολο μία περικοπή πάλι από την προς Εβραίους επιστολή, που, όπως όλοι ξέρουμε, έχει θέμα της την ιεροσύνη του Χριστού. Σήμερα ακούσαμε τον Απόστολο να συγκρίνει την ιεροσύνη του Χριστού με την ιεροσύνη των πιστών του αρχαίου Ισραήλ, τον αρχιερέα Χριστό με τον αρχιερέα του Νόμου, και τη σκηνή του μαρτυρίου με την «ανώτερη και τελειότερη σκηνή», πράγμα που σημαίνει ότι ο Χριστός, παραγενόμενος αρχιερεύς, τέλεσε θυσία που δεν είχε προσωρινή αξία, αλλά αξία παντοτινή.

Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι ήρθε αρχιερέας. Ο Χριστός ήρθε αρχιερέας, για αυτό και μόνο. Ο απόστολος το τόνισε ιδιαίτερα. Γιατί; Επειδή ο αρχιερέας του Νόμου, «εξ ανθρώπων λαμβανόμενος» (Εβρ. 5,1), ήταν αρχιερέας από κάποια στιγμή και μετά. Δεν ήταν ανέκαθεν αρχιερέας αλλά γινόταν μια συγκεκριμένη διαδικασία και διατηρούσε την ιδιότητα αυτή όσο εκτελούσε τα αρχιερατικά του καθήκοντα. Μετά τον διαδεχόταν κάποιος άλλος και ούτω καθεξής. Ο Χριστός όμως ήρθε για αυτό. Δεν υπήρξε στιγμή από τότε που έγινε άνθρωπος που να μην είναι αρχιερέας. Και μένει για πάντα αρχιερέας. Δεν διαδέχτηκε κάποιον, δεν

πρόκειται να το διαδεχθεί κανείς. Θα μείνει εις τον αιώνα ο μοναδικός αρχιερέας.

Ο δεύτερος παραλληλισμός που έκανε ο απόστολος σήμερα ήταν με τον ναό, με την εκκλησία μέσα στην οποία προσέφερε τη θυσία του ο μοναδικός αρχιερέας Ιησούς Χριστός. Είπε ότι αυτό έγινε μέσα στην ανώτερη και τελειότερη σκηνή. Σε αντίθεση με τη σκηνή του μαρτυρίου, αυτοί που έφτιαξαν οι αρχαίοι πιστοί καθ' υπόδειξη του ίδιου του Θεού αλλά με τα χέρια τους, τώρα έχουμε μια σκηνή αχειροποίητη, που δεν φτιάχτηκε από χέρια ανθρώπινα, αφού είναι ο ίδιος ο Χριστός. Αυτή η σκηνή, αυτός ο νέος ναός, είναι εκείνος, είναι το σώμα του, είναι η ανθρώπινη φύση του, αδιαίρετα ενωμένη με τη θεία του φύση. Είμαστε και εμείς, που με το βάπτισμα μας μπαίνουμε σε αυτόν τον ναό και γινόμαστε ένα με το σώμα του Χριστού. Δυο πράγματα λοιπόν: ο αρχιερέας Χριστός, μοναδικός, αδιάδοχος και παντοτινός, και ο ναός, ο οποίος είναι ίδιος ο Χριστός και εμείς μαζί του, που γινόμαστε το σπίτι και συγκατοικούμε μέσα σε αυτόν τον ναό μαζί του.

Αδελφοί, υπό αυτές τις δυο προϋποθέσεις, έχει σημασία να προσέξουμε με ποιον τρόπο ο Χριστός πρόσφερε τον εαυτό του θυσία στο Θεό• με ποια διάθεση, ποια ήταν η δική του αίσθηση όταν προσκόμιζε τον εαυτό του. Αυτό υπονοείται στη φράση του αποστόλου «παραγενόμενος αρχιερεύς» (στιχ.11). Γι' αυτό φρόντισαν οι άγιοι απόστολοι να μας μεταφέρουν την αίσθηση του Χριστού πολύ ζωντανά.

Την ερχόμενη Κυριακή, των Βαΐων, θα γιορτάσουμε την είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα. Μία από τις πρώτες του ενέργειες εκεί ήταν να καθαρίσει τον Ναό, όπου μπήκε με το φραγγέλιο και κυνήγησε τους εμπόρους και όσους βεβήλωναν τον άγιο χώρο. Αυτή ήταν μία πράξη συμβολική. Ο Χριστός ήθελε να δείξει ποιος ήταν ο δικός του ναός. Την άλλη μέρα αυτοί που διώχτηκαν ξαναπήγαν, για να συνεχίσουν το αμαρτωλό έργο τους. Ο Χριστός όμως ήθελε να δείξει ότι ο ναός είναι ο ίδιος και εμείς μαζί του. Και σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης ότι αργότερα θυμήθηκαν οι μαθητές αυτό που είχε γράψει ο ψαλμός για τον Χριστό: «ο ζήλος του οίκου σου κατέφαγέ με» (Ψαλμ. 68,10), δηλαδή «τόσο μεγάλη και φλογερή είναι η αγάπη μου για τον ναό μου», για όλους εμάς δηλαδή, «που με έφαγε και με κατάπιε ολόκληρο». Εγώ δεν υπάρχω, υπάρχει μόνο η αγάπη μου για εσάς, που με απορρόφησε ολόκληρο. «Ο ζήλος του οίκου σου κατέφαγέ με».

Αυτό τον ζήλο να θυσιαστεί ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο να τον ονομάζει ο ίδιος ο Χριστός βάπτισμα, ποτήριο, διακονία. Αλλού δηλώνει: «Βάπτισμα σε έχω βαπτισθήναι, και πώς συνέχομαι έως ού τελεσθή;» (Λουκ. 12,50), δηλαδή «πρόκειται να θυσιαστώ και να προσφέρω στο Θεό το αίμα μου», και όχι αίμα ζώων, όπως ακούσαμε και στον απόστολο. Γι' αυτό χρησιμοποιεί το ρήμα «τελώ», για να καταλάβουμε ότι προσέρχεται στη θυσία ως αρχιερέας. Και αγωνιά ,

ανυπομονεί να τελέσει τη θυσία. Θλίβεται, στεναχωριέται, περιμένει με μεγάλη αγωνία και ανυπομονησία να την πραγματοποιήσει.

Αγαπητοί αδελφοί, πίσω από αυτά τα λόγια κρύβεται η αίσθηση του Χριστού για τη θυσία του, για το Σταυρό του, μία αίσθηση γεμάτη δύναμη και ένταση, για να ολοκληρώσει το έργο που ανέλαβε μπροστά στον Πατέρα• αίσθηση που φανερώνει την αγάπη που από αυτή πιο δυνατή δεν εμφανίστηκε ποτέ. Αυτή την αίσθηση θα συναντήσουμε μπαίνοντας στη Μεγάλη Εβδομάδα. Κάθε μέρα θα πυκνώνει και θα εντείνεται, μέχρι τη Μεγάλη Παρασκευή. Τι σημαίνει αυτό για εμάς; Εμείς πώς αντιδρούμε σ’ αυτήν την αγάπη του Χριστού, που θυσιάζεται για εμάς;

Ας ευχηθούμε λοιπόν, να ανταποκριθούμε και να γίνουμε άξιοι της αγάπης του, να μεταμορφωθούμε με τη θέλησή μας, με την σκέψη μας, με ό,τι κάνουμε και ό,τι αισθανόμαστε- να γίνουμε όπως μας θέλει ο Χριστός. Αμήν.